

Justitsministeriet
Slotholmsgade 10
1216 København K.

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98

DATO: 29. marts 2017
SAGSNR.: 2017-741
ID NR.: 454388

jm@jm.dk + mis@jm.dk

Høring – over Europa-Kommissionens forslag til forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation

Ved e mail af 2. marts 2017 har Justitsministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte forordningsforslag.

Formålet med forslaget er at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser i medlemslandene om indefrysning og konfiskation af formuegoder, der stammer fra strafbare handlinger i grænseoverskridende tilfælde med henblik på at forebygge og bekæmpe kriminalitet, samt at forbedre ofres mulighed for at kræve tilbagebetaling eller godtgørelse i grænseoverskridende sager.

Forslaget er omfattet af det danske retsforbehold.

For det første indeholder artikel 2 definitioner af diverse begreber, der anvendes i forslaget. Der gives bl.a. en bred definition af begrebet ”formuegoder”. Formuegoder kan eksempelvis være udbytte (nr. 4) forstået som ”enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra en strafbar handling det kan bestå af alle former for formuegoder og omfatter efterfølgende geninvestering eller omdannelse af direkte udbytte og eventuelle fordele af økonomisk værdi.” Advokatrådet finder, at rækkevidden heraf er meget vidtgående og uklar. Dette navnlig henset til at konfiskation også vil kunne finde sted hos udeforstående tredjemænd og i straffesager, hvor der ikke er sket domfældelse, f.eks. fordi gerningsmanden ikke kan findes. Som anført i forslagets uddybende kommentarer, har Menneskerettighedsdomstolen fastslået, at konfiskation, hvor der ikke er sket

domfældelse, ikke er i strid med artikel 6, såfremt effektive proceduregarantier er overholdt. Dette kan imidlertid være vanskeligt for fuldbyrdelseslandet at sikre, når kendelserne i princippet skal lægges oprøvet til grund, dog med forbehold for de anførte afvisningsgrunde i artikel 9. Denne artikel burde derfor efter Advokatrådets opfattelse suppleres med en ny afvisningsgrund.

Artikel 3 bestemmer for det andet, at en afgørelse om konfiskation eller indefrysning skal foretages af den fuldbyrdende stat uden særskilt kontrol, såfremt konfiskation/indefrysning er bestemt af udstedelseslandet for en række nærmere definerede lovovertrædelser og uden hensyn til, om disse er strafbare i fuldbyrdelsesstaten. Nogle af disse lovovertrædelser synes ikke at være af en sådan karakter, at der forekommer at være et konfiskerbart udbytte af dem, som eksempelvis voldtægt, racisme eller fremmedhad. Når henses til formålet med forordningen – at forebygge og bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, vil det derfor efter Advokatrådets opfattelse være hensigtsmæssigt også ud fra et proportionalitetssynspunkt at indskrænke antallet af lovovertrædelser, der skal kunne give anledning til konfiskation.

For det tredje indeholder artikel 9 som ovenfor nævnt en række grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af konfiskation som undtagelse til hovedreglen om, at fuldbyrdelsesstaten uden videre skal lægge en afgørelse fra den udstedende stat til grund. En grund til at afslå kan bl.a. være, at en ”godtroende tredjemands rettigheder” (nr. e) efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. Advokatrådet finder, at en sådan indsigelse fra en godtroende tredjemand i princippet burde have været rejst i udstedelseslandet ved, at den godtroende tredjemand blev tilsagt til den retssag, hvor spørgsmålet om konfiskation skal afgøres. Det er derfor vigtigt, at dette udgør en afvisningsgrund. Ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt bør det således i forhold til afvisningsgrundene gøres klarere, hvad der skal forstås ved ”godtroende tredjemands rettigheder”, ligesom denne gruppes muligheder for at blive tilsagt til behandlingen af spørgsmålet i fuldbyrdelseslandet bør fastlægges.

For det fjerde findes reglerne om hurtig indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel senere konfiskation i kapitel 3. Ifølge artikel 21 skal fuldbyrdelsesmyndigheden bl.a. meddele afgørelsen om indefrysning til den person,

der er genstand for afgørelsen, men også til en tredjemand i god tro, som kan være påvirket af indefrysningen. Det kan f.eks. være en køber af de varer, der beslaglægges. Denne skal også have oplysninger om muligheden for at klage over indefrysningen, medmindre udstedelsesmyndigheden anmoder om fortrolighed i et begrænset tidsrum. Henset til den gene, der kan være forbundet med at få indefrosset penge eller varer i en normal samhandel, burde denne tidsperiode efter Advokatrådets opfattelse dog søges nærmere afgrænset i forordningen.

Med venlig hilsen

Torben Jensen